

Home
Over ons
Agenda
Reizen
Camping
Column
Media
Contact
Links

Deel 11

Deel 10

Deel 9

Deel 8

Deel 7

Deel 6

Deel 5

Deel 4

Deel 3

Deel 2

Deel 1

Column

Deel 8

Gevecht met de burocratie.

Het is grauw en grijs maar droog voor de afwisseling, we varen om het eilandje waar we zondag kampeerden en zijn onderweg op volle zee. Ad wil nog naar het restaurant maar eer we onder zijn langs de machinekamer ziet Ad al groen en geel terwijl we toch pilletjes geslikt hebben. Een echte land rot die Ad.Vlug terug naar onze kooi daar zijn al meer mensen bezig met in kwartieren. Het zijn lange gangen met zes maal twee kooien boven elkaar, verder op nog slaapzalen met matten op de grond. De meeste passagiers slepen op dit moment met dozen drank uit de tax free shop . Wij hebben genoeg gehad van al die alcohol in Rusland. We sluiten de gordijnen en dromen van onze verdere avonturen. Woensdag 30 juni. Het is warm in onze slaapgang de kooi is gelukkig ruim en Ad heeft aan een stuk door geslapen. We zijn vroeg wakker en snel buiten kijken waar we ergens zijn! Nog geen land in zicht...we zoeken weer het restaurant maar dat is nog dicht...onze klok moet twee uur achteruit. Nu wordt ik misselijk van de etenslucht daaronder en vlucht naar het dek. We eten maar weer muesli, gelukkig genoeg van ingeslagen en krijgen nog augurken en worst van de burens, Russen, die we helpen met hun Arrival Card in te vullen. De Koreaanse dames tuten zich op en kleden zich om maar zeggen geen woord. De Russen lopen wat verdwaaft rond te sjouwen met tassen vol etenswaar. Langzaam komt een streepje land in zicht en iets wits..Blijken flats te zijn en Shoksho ligt in een grootte baai omringd door bergen met een nevel sluier.

De zon schijnt we zien dolfinen en een grootte vlinder fladdert rond de boot..Een goed voorteken.

Shoksho is keurig en fleurig aangelegd wat een verschil met Sarubino. Het duurt even eer we aangemeerd en vast geschort zijn en kunnen uitklaren. Ze hebben enorme hoeveelheden bagage bij zich, zowel de Russen als ook de Koreanen en alles moet door de disease controle...Dan komen wij met onze nylon boodschappen tas en mufte motor jassen. Oké we mogen erin niks geen problemen 3 maanden visa en dan gaan we ons melden voor de motor! Uit Nederland? Een meneer van de douane is ooit in Amsterdam geweest en weet van koffieshops en de walletjes! Is dat gunstig voor ons, voorlopig maar niet op in gaan. We wachten op wat er gebeuren gaat! We hebben alleen de loading bill, die hoeven ze niet er wordt wat heen en weer gerend. We leggen uit dat we In Vladivostok niet verder kwamen en dat we nu via Seoul naar Anchorage willen reizen. Dan komt meneer Shim van de Chundong ferry en begint over voetbal en Hidding...idding, idding. Ook weer een plus punt dat we zo dicht bij Eindhoven wonen. Meneer Shim vraagt de sleutels...Waarvoor? ...Als de motor wordt uitgeladen willen we dat zelf doen! Dat mag niet...Ze willen document...Carnet...Zit in de motor dus nu mag Ad wel mee het haventerrein op, daar staat de motor al aan wal! Ad moet eerst de stoel uitbouwen omdat daarachter "ons"Carnet zit opgeborgen, voor noodgevallen. Grootte opluchting bij meneer Shim nu moet er permissie gevraagd worden bij hogere meneren, dat duurt even. We verkassen naar het bureau van de Ferry Compagnie en meneer Shim moet nog betaald worden 300 US hadden we afgesproken als we die overhandigen krijgen we 100 US weer terug? Zomaar even eenderde korting een hele verrassing! Maar dan zijn we er nog lang niet, weer wat gekeuvel over voetbal en meneer Idding . Ad legt uit dat we zowat bij hem in de straat wonen...Bijna burenen zijn! We moeten terug naar de douane,"ons" carnet wordt niet geaccepteerd!!!O shit blijkt niet geldig voor Korea! Moet een carnet Istanbul model zijn? Hebben we nog nooit van gehoord. We krijgen gelukkig ons mooie carnet terug en ik stop dat maar snel weg. So our bike is not cleared! Wat nu, ik blijf zitten en klets nog wat met die meneer die in Amsterdam is geweest . Dan leg ik nog eens uit dat het helemaal niet onze bedoeling was naar Korea te komen. Dat we noodgedwongen hier beland zijn en of ik misschien met zijn baas kan spreken? We blijven vriendelijk en buigen en knikken, hij gaat weg. Na een half uur is hij terug...We have three options, aha..1 Officieel invoeren maar dat duurt Drie maanden in verband met veiligheid test enzovoorts, 2 Per container in transit de haven uit rechtstreeks naar het vliegveld in Seoel, kosten 400 US, 3 Back to Vladivostok! Shit optie 1 en 2 is niks en 3 is helemaal ons plan niet!!Wat nu? Ik blijf zitten zogenaamd onze optie"s bestuderen en Ad gaat telefoneren met de ambassade in Seoul. Tja en dan krijgen we te horen, vergeet het maar. Meneer de consul had ook een vriend in Japan. Die wilde hem bezoeken met een motorfiets maar ook na bemiddeling van de ambassade had die geen permissie gekregen! De consul wil wel bemiddelen dat we in ieder geval onze persoonlijke bagage mogen uitklaren en vraagt nog door te geven hoe het afloopt. Hoe het is afgelopen? Er gebeurt weer een klein wondertje. Meneer Shim begint van alles op zijn computer te ratelen . Hij maakt een brief waarin wij verklaren dat we de motor ook weer het land uit zullen nemen. Dan nog een waarde schatting .Na wat gefluister blijkt stap voor stap dat de boel wordt omzeild en ze ons toch gaan uitklaren. We moeten nog naar de City hall om te registreren, we snappen er niks van het gaat 20 US kosten en we kunnen er met de motor naar toe rijden, de City hall is tot 18 uur open...Laat maar gaan. Nee hebben we ja kan je kopen en belangrijker is dat we in ieder geval met motor de haven uit mogen. Meneer Shim bezorgt ons nog een kaart van de Provincie en wijst ons een camping. Het duurt tot 17 uur en dan eindelijk mogen we de motor ophalen en we rijden zonder verdere controle de haven uit op zoek naar de City hall. We kunnen gewoon rechts rijden en zitten midden in het spitsuur in drukke winkelstraten met schreeuwende neon reclames. Wat een shock, alles is zo netjes. We vragen de weg en het duurt even eer we het gevonden hebben . Om vijf voor zes zijn we binnen en daar komt ook meneer Shim aan puffend en zwetend met onze papieren...Waren we in alle haast om weg te komen onze documenten vergeten. In ieder geval wel handig dat Shim hier ons verhaal kan uitleggen en ook hier weten ze met ons geen raad. Shim legt uit dat we een uniek geval zijn...tja dat weten we inmiddels. Er wordt druk gediscuteerd en getelefoneerd en gezocht in papieren maar ze weten geen oplossing. Nu is het al lang na 18 uur maar dat schijnt niemand te deren. We laten weten dat het aannemelijk is dat ze niet zo maar twee nummer platen voor ons hebben klaar liggen. We laten nog eens onze internationale rijbewijzen zien met Zuid Korea erop vermeld , zwart op wit en we beloven meneer Shim morgen te bellen over de verdere gang van zaken...Grootte opluchting en we kunnen gaan. Buiten roken we eerst een sigaretje en Ad geeft meneer Shim de wandelstok cadeau .Uit de taiga van Rusland die we nooit door de disease control hadden gekregen als we niet zo een uniek geval waren geweest! Daar staat hij dan 33 jaar, wanhopig op zoek naar een vrouw heeft hij ons vanmiddag laten weten. Dus nog niet getrouwd en zegt toch" I will give it to my son".Hij knikt en buigt en wij knikken en buigen ook.

Daag lieve meneer Shim en we duiken het drukke verkeer weer in. We rijden in file door de stad langs een grootte kermis en allerlei imposante gebouwen. Dan komt het strand en een bordje Sunrise park. Hier moeten we links en dan ergens de tweede brug over naar de camping. Ik zit achterop en het ziet er allemaal heel anders uit, rijst velden en mooie huisjes met gebogen daken. We zijn in een heel andere wereld beland. We stoppen bij een fruitstalletje waar ze ook warme maïs kolven verkopen. Twee krom gebogen oude mensjes wijzen ons de weg naar de tweede brug en de ingang van het Nationale Park. Dan zitten we meteen in kamperend Korea...Voor ons een ongelooflijke vertoning, honderden tentjes hutje mutje op elkaar gepakt, iedereen druk bezig met recreëren. Uitklapbare tafels en stoelen, branders en parasols, alle maten tentjes en wij duiken er middenin..Hoera vakantie!!!En daar zitten we dan al meer dan een uur en niemand die iets komt vragen of ook maar opkijkt naar die vreemde snuiters.... We zijn de enige buitenlanders hier en de enige buitenlandse motor in heel Korea en niemand die het interesseert? We genieten van de rust in al die drukte, we hoeven geen standaard vragen te beantwoorden en geen wodka te drinken...Heerlijk toch.

Donderdag 31 juli is Ad zijn verjaardag en die vieren we binnen tents maar eerst even met een heerlijke vrij partij en dan pas weer verder met de buitenwereld.

We zijn nog steeds onzichtbaar...zo lijkt het tenminste. Ook in de douche ruimtes wordt mij geen blik waardig gegund en zelfs de kindertjes loeren niet vanuit hun oog hoeken naar mij...Ad is terug naar de stad gereden en komt terug met twee stukken taart en een vreemd papiertje met een raar opschrift. Dat is ons kenteken en we mogen gewoon naar Busan vertrekken. Wel met de mededeling dat motoren niet de expessswway kunnen nemen. De enige persoon die we hier spreken is de parkwacht en die neemt ons mee naar zijn kantoortje. We krijgen brochures en mogen van zijn computer gebruik maken. Dus laten we Frank en Becky weten dat we er aan komen en ook de consult lichten we in, die gelooft eerst niet dat we echt met motor en al zijn uitgeklaard maar wenst ons toch een prettige reis.

Daar gaan we dan met onze Russische kaart. Ik probeer de plaats namen te ontcijferen

maar hoe spreek ik die uit...in het Koreaans. Bij een tankstation meteen grootte verwarring als in ze de Russische kaart laat zien. Ik vraag hoe de volgende stad heet en of ze dat voor mij uit willen spreken.... here Korea, no Russia..KOREA, KOREA, roept die vrouw bijna in paniek...maar nergens is een Koreaanse kaart uit te halen. Dus op goed geluk weer op pad richting zuiden lang de kust, kan niet missen. De grootte steden staan ook in het engels vermeld maar die borden verwijzen naar de expressway, dat is dus tol weg en met een groot bord"verboden voor motorrijders voorzien". We proberen toch en wijzen op ons derde wiel ...we zijn geen motor zoals op het bord.... Maar de slagboom gaat niet open en we zoeken ons weer een weg door de rijst velden en de drukke kust plaatsen met veel verkeer.

Het is bloed heet en de weg slingert omhoog langs de steile kust en we maken een stop bij een mooie tempel. Die wordt druk bezocht er wordt gebeden en offers gebracht, geknikt en gebogen. We worden zelfs aangesproken door een Koreaan. Die is zelf veel op reis geweest . Hij maakt ons duidelijk dat hier in Korea de mensen zo dicht op elkaar wonen dat ze een soort onzichtbare muur om zich heen bouwen om een beetje privé leven te creëren..Wie ik niet zie, ziet mij ook niet!

De kust blijft rotsig met her en der eilandjes. Een stuk verder ligt een enorm cruise schip hoog boven op een rots en is omgebouwd tot hotel. Dan weer omlaag naar een baai met zandstrand en de bonte kermis van stalletjes met strandballen afgewisseld met gedroogde inktvissen, die netjes aan een waslijn hangen.

We schieten niet echt op en zoeken een plekje om te overnachten. Bij het strand is het te druk dus slaan we een zijweg in richting bergen. We belanden in een mooi dorp en hobbelen nog wat door tussen de rijstvelden waar we neer ploffen. Er komen nog wat mensen langs, terug van het veld, die knikken vriendelijk dus knikken we vriendelijk terug en bouwen ons tentje op.

We zijn pas halverwege Busan en de volgende dag loopt de weg van de kust af en door Ilsan, hier raken we de route een beetje kwijt. In de miljoenen stad rijden we verdwaald rond en krijgen we alvast een voorproefje van wat ons in Busan en later in Seoul te wachten staat. Korea is namelijk grootten deels onbewoonbaar door de enorme steile stenige bergpieken die het grootste deel van het landschap vormen. Daar is geen huis op te bouwen en ook geen rijstveld van te maken.

Zo ook Busan of Pusan, een grootte haven in het zuiden waar onze vrienden sinds een paar maanden wonen en werken. We volgen eerst maar eens de bordjes Cityhall en dan Busan station. Daar vraag ik in een hotel of ik mag telefoneren en krijg er ook een plattegrond van Busan. Onze vriend laat weten dat we ergens bij Gupo Grand Bridge in de buurt van Gupo Station moeten zien uit te komen waar hij ons dan opwacht. Dat ligt allemaal richting Airport en precies aan de andere kant van deze miljoenen stad, ten westen van de grote rivier. Eerst maar even de plattegrond bestuderen. Er zijn twee grootte verkeersaders die dwars door Busan de goede kant op lopen met twee tunnels, want ook Busan ligt tussen de steile berg hellingen in gebouwd.

Waarschijnlijk weer verboden terrein voor ons, de snelweg, maar onderweg al een keer in de stad gezien dat sommige stukken automatisch werken. Door geld in een korf te gooien gaat de slagboom open. Het proberen waard anders moeten we ons een weg zoeken door een doolhof aan zijstraatjes die in de steile hellingen doodlopen. Dus op goed geluk erop uit een oprit zoeken. We vragen een taxi naar de expres way to the airport. Of het lukt? Ad gooit luk raak wat muntgeld in de korf. De slagboom gaat open en we duiken meteen de eerste tunnel in. Dan een stuk druk stads verkeer en weer een tolgate .Nu bemand maar door alle drukte onmogelijk ons daar te laten staan dus zelfs zonder te betalen verder en de tweede tunnel in. Daarna meteen een bordje Gupo en we verlaten voor de volgende tolgate de snelweg, terug het stads verkeer in. We zijn sneller als we dachten aan de andere kant en zoeken nu Gupo grant Bridge op de plattegrond, daar moeten we niet overheen maar net ervoor afslaan. We vragen een meneer die met zijn scooter langs de kant staat en die rijdt voor ons uit, zig zag, direct naar Gupo station. Dank je wel lieve meneer. Bij het station staat Frank ons dan op te wachten. Ook met een scooter, het ideale vervoermiddel hier als je tenminste de weg weet en het moordende verkeer op de koop toe neemt.

Nu pas vragen we ons af waar we de motor kunnen parkeren maar Frank lacht eens en meent geen probleem en we rijden achter hem aan naar hun 'penthouse'. Het gaat nu weer steil omhoog en omlaag door eindeloze rijen hoge flats met af en toe zicht op de steile rots wanden die onbebouwd boven de stad uit steken. Als we stoppen kunnen we het eerst niet geloven dat we er zijn. Ze wonen namelijk boven de school waar Becky werkt. Voor de school is een mooi grasveldje aangelegd compleet met groen tuinhek en waarschijnlijk het enige tuintje hier in deze heksenketel.

De volgende dagen worden in beslag genomen met sightseeing en telefoneren. Frank en Becky laten ons de mooie stukjes van Busan zien. De enige overgebleven stukjes groen vinden we bij de oude boedistische tempels. Daar is het net zo druk als in de stad .Maar wel heerlijk koel onder de bomen en langs kleine berg riviertjes waar hele families pootje baden Hoog boven op de steile rots pieken waar wandelpaden naar toe leiden hebben we mooi uitzicht over de stad en de haven.

Na het weekend begint dan het hoofdstuk motor versturen...en ook hier hebben we het aan Frank en Becky te danken dat we iets kunnen regelen. Zij geven hier Engelse les en verstaan dus ook het ching chong Engels dat hier wordt gesproken...wij absoluut niet!

We bellen weer met Korea airlines en via Susan krijgen we prijzen per kilo air cargo van Seoul naar Anchorage en de datums wanneer er vluchten zijn. We herhalen iedere keer dat het om een zijspan gaat..dus een flinke vracht. Dan moet nog naar mister Shim gebeld worden in Shokso zodat die kan uitleggen dat we niks exporteren want we zijn hier met een buitenlandse motor.

We sturen kopieën van de motor papieren en Ad zijn paspoort.We krijgen onze Customs papieren per Fax toegestuurd en ook de invoice van air cargo met de kilo prijs van 3.50 US per kilo is vermeld. Het precieze gewicht wordt ter plekke bepaald en ook daar afgerekend. Nu nog onze eigen tickets. De motor kan dinsdag 12 augustus mee! Voor ons is dan geen plek, shit. Alles weer omzetten of stand-by en afwachten...We blijven stand-by en laten de air cargo doorgaan. Donderdag 7 augustus dan toch oké voor onze tickets en we moeten via de bank

onmiddellijk geld over maken in won's en ook dat lukt. De tickets moeten we dan in Seoul zelf afhalen....

Vrijdag 8 augustus nemen we afscheid van onze vrienden en gaan verder richting Seoul. Nu wel met een Koreaanse kaart maar dit maakt onze puzzel tocht niet makkelijker. We moeten eerst de stad weer uit zonder van de snelwegen gebruik te maken. Hoe we dat straks moeten doen naar het vliegveld, Incheon, is ons een raadsel .We zien op de kaart maar een snelweg naar het half in zee gebouwde vliegveld lopen! Komt tijd komt raad nu eerst op pad en we rijden naar Haeisa, weer een klooster complex in een groot nationaal park dus waarschijnlijk makkelijk te kamperen.

We mogen de stad uit over de Gupo grant Bridge en dan laten we al snel Busan achter ons met zijn flat gebouwen en schreeuwende licht reclames. Rijden onder de snelweg door om het vliegveld heen en vinden een weggetje omhoog de bergen in.

Ik probeer de Koreaanse tekens te ontcijferen en we vinden al snel bordjes die Haeisa aan geven . Dat is een van de belangrijkste tempels in Korea. We komen er vroeg in de middag aan dus alle tijd om de camping te zoeken en op verkenning te gaan.
Eerst een heel stuk lopen langs stalletjes met allerlei kruiden en wortels voor weet boedha wat. Dan souvenirs en nog eens souvenirs.

Nog een trap en we staan op de grootte binnenplaats, midden in een tempeltje voor de grootte gong en rondom de prachtige gebouwen van het klooster. Met de mooi gebogen tempel daken bont versierd en geschilderd steken die prachtig af tussen het omliggende groen van de oude dennen bossen. De grillige rots wanden torenen daar nog eens bovenuit. De met rijstpapier gespannen ramen staan open en we mogen binnen rond kijken naar de gouden boeddha beelden en weer druk beschilderde muren en plafonds. Het klooster zelf is ook nog in gebruik en zo belangrijk omdat hier duizenden houten blokken bewaard zijn gebleven gegraveerd met de boeddhistische geschriften.

Die blokken zijn van berken hout dat werd geconserveerd door het te koken in zout. Nu hebben ze een nieuw museum gebouwd, extra geventileerd, om deze kostbaarheden te bewaren. Het is zaterdag 9 augustus, dus mijn verjaardag en krijg ik ontbijt op bed. We kijken nog wat naar het gestuntel van onze Koreaanse mede kampeers. Eigenlijk is dat uit den boze maar des te leuker is het. Ze hebben het zo druk...Voor iedere activiteit wordt passende kleding aan getrokken, om te vissen of te joggen en gewoon wandelen kan ook weer niet in dezelfde kleding als die voor een tempel bezoek. De vrouwen hebben petjes met wel uitzonderlijk lange zonnen kleppen ook, steeds in passende kleuren.

We zoeken weer onze weg door de bergen en mooie dorpen met vijvers en tempeltjes onder oude bomen. Na de middag nog eens tanken, kan gelukkig met de visa card want veel won's hebben we niet meer over. Doordat we noodgedwongen binnen door tuffen komen we geen bank of supermarkten tegen maar bij het tankstation hebben we twee snickers gevonden, ons verjaardag toetje. Die tankstations zijn vol bemand, je hoeft niet zelf te tanken en met super service je krijgt flesjes water en verfrissing doekjes bij aankomst... Verderop langs een groot meer waar van alles rond drijft stoppen we, lopen wat rond en zien dat je er een soort vlot kan huren om te gaan vissen. Wat het nu zo vreemd laat uit zien is dat op ieder vlot een WC cabine is gebouwd, waar je dan ook weer in kan omkleden....

We rijden een dal in met een mooie rivier en door het Song Nisan nationaal park, waar we kamperen en pootje baden.

Die avond nog eens goed de kaart bestuderen, we maken ons zorgen voor morgen, wat gaan we doen! ..Eerst Seoul in om onze tickets te halen.... Ergens parkeren en een van ons door met openbaar vervoer de stad in...of eerst naar Incheon, het vliegveld, en dan terug met een bus de vlieg tickets ophalen!!!

Hoe dan ook het wordt een hele opgave om ons een weg te banen door de miljoenen steden die daar op een kluitje liggen. Ad heeft zijn handen vol aan het verkeer en ik probeer zo snel mogelijk de Koreaanse tekens te ontcijferen .We komen zonder omwegen steeds dichterbij Seoul, tot de afsplitsing naar Incheon. We kiezen voor Incheon en belanden op de snelweg is er niks aan de hand, geen tol gate, dus door zo lang mogelijk. We rijden 25 km tot de eerste tol gate waar we dus meteen problemen krijgen. We worden door de tol gate geloosd naar het politiekantoor. Daar proberen we uit te leggen dat de motor naar het vliegveld moet en we maar eenmalig van de weg gebruik maken omdat we hem als cargo verzenden...Cargo Cargo dat woord valt nog honderd keer en er wordt weer druk getelefoneerd. Ik krijg zelf nog iemand aan de lijn die ik ook weer het hele verhaal uitleg...We moeten een vrachtwagen huren voor onze cargo meent die mevrouw... Shit we zijn er bijna, nog 20 km naar het vliegveld. We proberen nog eens met de twee overgebleven politie mannen te onderhandelen...Waarom is het nu ineens gevaarlijk! We rijden de halve wereld rond, ook op snelwegen, en nu hier is het ineens gevaarlijk....Iedereen rijdt hier hard...ja ja maar wij kunnen ook hard.... Ze interesseren zich al langer voor de enorme motor, een echte BMW hebben ze hier nog nooit gezien. Het verbod voor motoren op de snelweg hangt samen met het feit dat in Korea alleen kleine motoren rond rijden, hooguit 125 CC. Ad geeft nog wat technische details van de motor. Een van hun loopt weg en komt even later terug met twee collega's we moeten mee. Opstappen, snel, tussen twee politie wagens met zwaai lichten worden we weer de snelweg op geloosd richting...vliegveld. Ze rijden ons tot voor de ingang van de Cargo Korea Airways .Of het hun eigen initiatief was of dat ze toch van hoger hand oké hebben gekregen is ons niet duidelijk maar we zijn er en we hebben niet hoeven zoeken op het immense luchthaven terrein. Maar wat nu, we zijn een dag te vroeg en het is zondag dus veel activiteit is er niet. We gaan toch met onze

papieren naar de portier die bevestigt dat we hier aan het goede adres zijn en morgen maar weer terug moeten komen dus.... We roken maar eens een sigaretje. We moeten hier ergens overnachten want ook voor onze ticket kunnen we morgen pas terecht dus...lopen we nog eens naar de portier en vragen naar een hotel of restaurant. Seoul, Seoul zegt die maar iedere keer, hij weet niet wat voor kunst en vlieg werk het ons heeft gekost om tot hier te komen. Ik heb op de weg hier heen een tankstation gezien niet ver terug. Uiteindelijk zetten we daar ook ons tentje op, dat kan hier in Korea want wie wij niet zien, ziet ons ook niet.....Die nacht krijgen we nog regen en s'morgens grootte smurrie op onze geïmproviseerde camping. Ad gromt en bromt maar het is niet anders. Dus weer bij dat tankstation gevraagd voor water om de boel een beetje schoon te maken. Er wordt een slang voor ons aangesloten en omdat die een beetje kort is staan we zowat in het dames toilet geparkeerd . We moeten de motor steeds weer draaien maar we krijgen hem schoon. Hier is de klant nog koning, ondanks dat we helemaal niet getankt hebben. We zijn klaar voor een dag vol regel werk en vol goede moed terug naar Korea Airways Cargo. Er zit een andere portier en we moeten een parkeer kaart nemen. Ad protesteert maar ik denk, we hoeven er toch met motor niet meer uit, dus we zien wel. Om 9 uur arriveren we bij het bureau van onze schipping agent Mastar en halen onze papieren tevoorschijn. Niemand spreek er engels maar ze herkennen het logo op het papier en bellen het kantoor in Seoul. Helaas is Susan met vakantie en nu krijg ik April aan de lijn. Die legt uit dat we de sleutel moeten af geven en dan naar Seoul komen om af te rekenen...Ik krijg nog aanwijzingen hoe we daar komen, eerst met de bus naar Gimpo dan de metro nog drie keer ergens overstappen , daar aangekomen moet ik weer bellen en komen ze me op halen! Ik wil eerst weten waar ze de motor gaan wegen zodat we ook weten wat we moeten afrekenen. Ook willen we er nog spullen uit halen die we zelf meenemen. We hebben ieder 32 kilo vrij op onze vlucht dus dat loont de moeite .Maar voor alles willen we er bij blijven tot de motor verladen wordt....Ik geef de telefoon door en April legt uit wat we willen. Een meneer loopt met ons mee met een meetlat en zijn ogen puilen uit als hij de motor ziet. Tja een beetje groot maar ja een BMW met zijspan is niet anders. Onze meneer meet het een en ander en we gaan weer terug naar het kantoor. Wat nu...weer bellen. De motor is nog steeds niet gewogen en we willen weten waar dat gaat gebeuren zodat we de motor daar heen kunnen rijden. Weer naar buiten en we moeten de motor een stuk verder op een parkeer plek neer zetten...Dit schiet niet echt op . Ik zie een kantoor van Air Korea en besluit daar met onze meneer naar toe te gaan zodat er schot in de zaak komt. Daar moet toch iemand engels spreken. We hebben geluk het is een soort pakket afhaal dienst voor de Amerikaanse soldaten die hier gelegerd zijn en ze zijn wel buitenlanders gewend.

Ik leg mijn verhaal uit en dan begint het...onze meneer legt uit dat de motor in een krat moet...! Ik vraag of dat extra geld kost...No, no, no. Dan maakt hij een berekening, lengte x breedte x hoogte = mertic volum weight dat x 3.500 won en we komen op 4.700.000 won.... Vier keer zo veel als de afgesproken prijs, bij het door ons geschatte gewicht van 400 kilo...De vrouw achter de balie laat me weer met Mastar in Seoul bellen en April meent dat Suzan misschien een foutje heeft gemaakt en de schipping by oceaan heeft berekend. Het zal wel, op de papieren staat duidelijk air freight en airport tax vermeld.

Iets klopt er niet. We hebben alles schriftelijk gelukkig en hoewel het druk is aan de balie blijft de vrouw behulpzaam, kijkt ook nog eens de papieren na en vraagt, were is your husband. Ik moet Ad nog inlichten over de hele gang van zaken maar wil eerst nu ik hier nog ben met Korea Air Service bellen. Die hebben we al eerder ingeschakeld toen we voor ons geen tickets konden krijgen, ik heb nog het nummer van een zekere Jason. Die is helaas pas na de middag bereikbaar. Maar ook de vrouw achter de balie heeft actie ondernomen en de bedrijfsleider erbij gehaald. Die hoort mijn verhaal aan en wil wel voor mij naar

Mastar bellen en de manager spreken. Dat kan pas over een half uur want nu is lunch pauze. Ad staat nog buiten bij de motor en had al een donker bruin vermoede dat er iets niet klopte. Als ik alles uitleg staat hij perplex, dit slaat alles en krijgen we alweer visioenen.'Back to Vladivostok, visum halen, terug naar Shokso.....Zo ver is het nog niet ik ga weer bij die vriendelijke mevrouw terug en wacht eerst maar eens af...Er belt helemaal niemand terug..Dus maar weer eens naar de manager vragen..Gelukkig blijven ze met ons begaan en bellen ze weer voor ons, een heel verhaal in het Koreaans en dan moeten we terug naar het bureau van Mastar hier tegenover. Met tegenzin maar oké Ad gaat ook mee en we krijgen nu een stoel aangeboden. Vervolgens komt er een E-mail binnen in het Engels van een zekere mister Peter Kim sales manager van Korea Air. We krijgen twee mogelijkheden aangeboden..Option one voor 4.700.000 won vliegen en dat is een koopje want de handeling fee en verdere tax worden niet in rekening gebracht...Option two voor 2.700.000 won verschepen, ook een koopje want het transport naar de haven van Busan wordt niet in rekening gebracht...Wat nu! Het is zenuw slopend. Verschepen duurt vier weken en dan is het al midden september eer we in Alaska kunnen gaan rond rijden..En nog steeds dubbel de prijs die we dachten uit te geven..Ongeveer 1000 US of 1.000.000 won. Wat moeten we doen, dit is niet wat we hebben afgesproken...De telefoon gaat en het is voor ons... Mister Peter Kim hoogs persoonlijk vraagt, in perfect engels, hoe het met ons gaat en wat we willen doen met zijn opties? Ik zeg hem dat het ons niet goed gaat en het huilen nader als het lachen. Begin dan toch maar weer over die kilo prijs van 3500 won die ook op onze invoice staat en die ook overeen komt met de prijs die we in Vladivostok hebben door gekregen. Toen Slava, van Korea Air aldaar, voor ons extra naar Seoul heeft gebeld en we ook op die voorwaarde naar Korea zijn gereisd!!!Slava? Hoe spel je dat vraagt meneer Kim, en of ik nog een telefoon nummer heb! Ik weet zowaar het kaartje van Korea Air Vladivostok tevoorschijn te toveren en geef hem het nummer. Give me ten minutes zegt meneer Kim en er wordt opgehangen. We weten niet wat we er van moeten denken en ook iedereen in het kantoortje staat ons vol verwachting aan te gapen. Ten minutes zeg ik tegen Ad en tegen mijzelf. We zijn bloed nerveus en niet alleen wij want ook op kantoor worden ze zenuwachtig...Als de sales manager van Korea Air zelf zich er al mee bemoeit is dat geen kattenpis. Er wordt terug gebeld . Peter Kim verzekert mij dat ze bezig zijn met Korea Air in Vladivostok en die Slava is the evidence,wat dat ook mag betekenen. Ik vraag nog over onze eigen tickets en of ik die nu moet annuleren..No, no, we know about your flight, en weer, give me ten minutes.

Het is al bijna 4uur na de middag en we hangen hier al vanaf 9 uur vanmorgen rond. Nog tien minuten... en dan...dan komt er ineens actie, we moeten mee naar buiten met de baas van Mastar die ondertussen druk telefoneert met meneer Kim. De motor wordt van alle kanten bekeken en druk gekletst . Dan krijg ik meneer Kim weer aan de lijn ,die zegt. HET GAAT DOOR, VOOR DE AFGESPROKEN PRIJS. Een woord is een woord in Korea.

Ik kan het bijna niet geloven. Een woord is een woord in Korea, zeg ik tegen Ad. Meneer Peter Kim zegt dat er meteen wordt geladen zodat we dan de rest van de dag nog van Seoul kunnen genieten! We krijgen hier de bill of loading en kunnen ter plekke betalen.

Ok? En hij wenst ons all the best.... en langzaam begint het door te dringen. Het personeel van Mastar krijgt nu de zenuwen en snel worden allerlei papieren ingevuld.

Aan de hand van het gewicht, door ons op 400 kilo bepaald, wordt een berekening gemaakt..1.400.000 won. Ad rijdt de motor naar het loading platform waar die gewoon op een rek wordt vastgezet. Er wordt niks gewogen, niks afkoppelen of moeilijk over benzine aftappen gedaan, niks, niks, niks.

De motor is geladen, we hebben betaald en nu.... Eerst nog even terug naar Korea Air Cargo om ze daar te bedanken en te zeggen dat het gelukt is en onze cargo voor de afgesproken prijs wordt meegenomen. Ze kijken het zelfs nog na in de computer ...en jawel.. 'it is shipped'...juicht de lieve mevrouw. Ja dat zeg ik toch! Ik moet nog even voor onze tickets bellen dat ze die vast houden tot morgen. Nu zitten we nog met die twee tassen hand baggage, 32 Kg per stuk, hadden we ook erbij kunnen laten maar we willen niet nog eens terug. Snel weg hier, voor ze zich bedenken.

We sjouwen met onze zware tassen naar de uitgang. Zwaaien naar de portier, inmiddels dezelfde als gisteravond en zeggen nu ook Seoul, Seoul.

Einde deel 8

Volgende maand het vervolg van onze wereldreis!